

Fotoalbum fra tiden som CBU i 1945

Billederne her stammer fra et album far havde fra sin tid som CBU fra feb. 1945 til jan. 1946. Billederne er ikke personlige, men et minde der blev lavet til alle efter endt "soldatertid". Jeg bad ham fortælle lidt om billederne og tiden. Desuden er der sat billeder ind, som han havde fra sin tid som murersvend i Svendborg 1944.

Kort om CBU

I 1930'erne blev det klart, at en fremtidig krig ville koste mange civile liv i byerne som følge af luftbombardementer. For at beskytte de største byer mod følgerne af et luftangreb, blev Statens Civile Luftværn oprettet, som igen oprettede lokale Civilbeskyttelses enheder landet over, kaldet CB. Systemet hvilede i begyndelsen på frivillige organisationer, men senere blev det også muligt at udskrive værnepligtige til tjeneste i civilbeskyttelsen.

I 1941 oprettedes desuden Civilbeskyttelsestjenestens Udrykningskolonne (CBU), som var mobile enheder, der skulle hjælpe det lokale luftværn i tilfælde af katastrofe.

Da Luftværnet jo aldrig havde været bevæbnede, var de ved krigens afslutning den eneste statslige organisation der stadig fungerede, og blev derfor brugt ved alle mulige opgaver. Bl.a. hjælpe med hjembringelsen af koncentrationslejr fanger og til at sørge for de godt 200.000 tyske flygtninge i Danmark.

I 1949 blev Statens Civile Luftværn til Civilforsvarsstyrelsen og CBU-korpset blev til CF-korpset.

Jeg blev indkaldt til den 1.2.1945 og skulle møde på Bernstov Slot til en måneds grundskole. Vi var 120 individer i en kolonne, en halv snes undergruppeløbere, som helst skulle plage os døgnet rundt. Over sig havde de gruppeledere, der igen havde mestre over sig, som var undergivet en souschef.

Topfiguren var kolonnechefen.

Det var en drøj tid med kadaverdisciplin. Vi skiftede mellem specialøvelse, d.v.s. brandslukning, rydning samt sanitets tjeneste, og militær eksercits. Men hvis det tyske militær dukkede op til inspektion, havde vi kun specialøvelse.

Vores udrustning var tung og den skulle vi altid slæbe rundt på, undtagen når vi spiste og sov.

Vi havde natkvarter i Gentofte badminton hal. Alle 120 sov i samme sal om natten, hvor vores senge stod to og to oven på hinanden.

Sikken en hørm der var, når man havde brandvagt og kom ind i salen. Det kunne næsten tage vejret fra en.

Den 1. marts blev vi sendt til Haderslev, hvor vi så havde hjemsted. Vi var indlogeret på højskolehjemmet, der lå ned til Haderslev dam. Igen fælles sovesal.

Her fortsatte vi uddannelsen og marcherede ind og ud af byen. Det skete jo også, at vi mødte en deling tyske soldater, så kappedes vi om at synge. Det kunne jo være sjovt hvis vi kunne bringe dem ud af takt, men det lykkedes nu aldrig.

En restauratør i byen, der var blevet træt af at have tyske soldater som gæster, tilbød os gratis kaffe hvis vi ville optage så mange pladser som muligt. Så vi mødte talrigt op og så snart en tysk soldat rejste sig, kom en af os forbi og snuppede hans stol. Efter en kort tid kom der ikke flere tyskere der, så operationen lykkedes.

CBU kolonnen i Haderslev afgav mandskab til karantænestationen i Padborg, hvor der var kommet gang i transporten af koncentrationslejr fanger fra Tyskland til Sverige. Når der ankom tog med fanger, var det vores opgave at få dem ud på karantænestationen. Skønt udsultede, kunne de fleste dog selv forlade de kreaturvogne, som de blev befordret i.

De syge, som ikke kunne flytte sig selv, skulle vi transportere i ambulance.

Men først skulle vi finde dem og da vi som regel ikke kunne bruge lys på grund af luftalarm, måtte vi i mørke rode de vogne igennem hvor de havde opholdt sig måske en hel uge.

Det var for det meste tyfus fangerne led af, og som værn imod det fik vi udleveret nogle danske cigaretter af mærket "Torry". De smagte rædselsfuldt, men skulle hjælpe imod smittefaren.

På stationen fik de lidt at spise, hvorefter de blev afluset og vasket.

Det var ikke altid helt problemfrit, da mange var desperat af sult, men på grund af deres svage helbred, måtte de ikke få fedtholdig mad.

Når de, efter endt karantæne, blev sendt videre med tog, denne gang i rigtige personvogne, kendte deres taknemlighed ingen grænse.

Omkring den 1. maj var de allierede så tæt på, at vores opgave i Padborg var løst og vi vendte tilbage til Haderslev. Her blev vi undersøgt for smitsomme sygdomme på sygehuset og for en sikkerheds skyld fik vi en kur for fnat. Da vi kom ud fra hospitalet, ville vi lige ha' en kop kaffe og mens vi sad i kaffebaren, kom det i radioen, at tyskerne havde kapitulert.

Det var den 4. maj og vi var igen frie danskere.

I løbet af et øjeblik var gaderne fyldte med glade og jublende mennesker. Vi blev opfyldte af en følelse man ikke kan forestille sig, hvis ikke man har oplevet det.

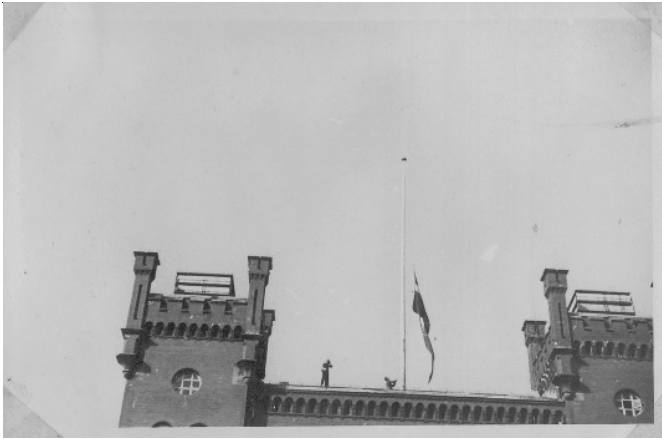
Dagen derpå oprettede frihedskæmperne hovedkvarter i vores kaserne og begyndte at hente folk, som havde haft omgang med tyskerne.

Vi syntes nok de fik en noget hårdhændet behandling, men vi havde jo heller ikke på samme måde haft krigen helt inde på livet.

Efterhånden var mange fortvivlede mennesker samlede i den store sal, hvor vi blev sat til at holde vagt over dem. Vi stod en fire fem stykker ved døren med vores nye karabiner og maskinpistoler, som vi i hast var blevet informeret i brugen af. Jeg ved ikke hvor de kom fra, men de var der, da vi havde brug for dem.

Den 7. maj ankom englænderne til Haderslev og igen stod byen på den anden ende.

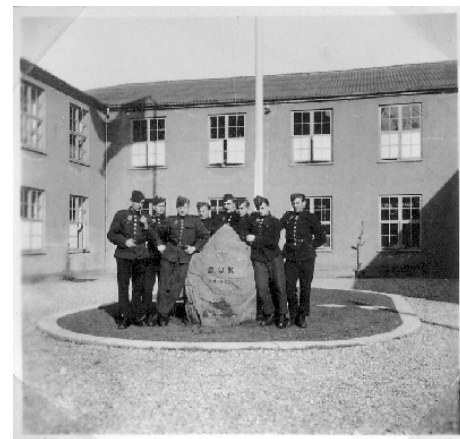

I albummet er der nogle billeder fra Marselisborg ved Århus.
Her var far nu aldrig.

Han blev i stedet overført til kolonnen i Hobro.

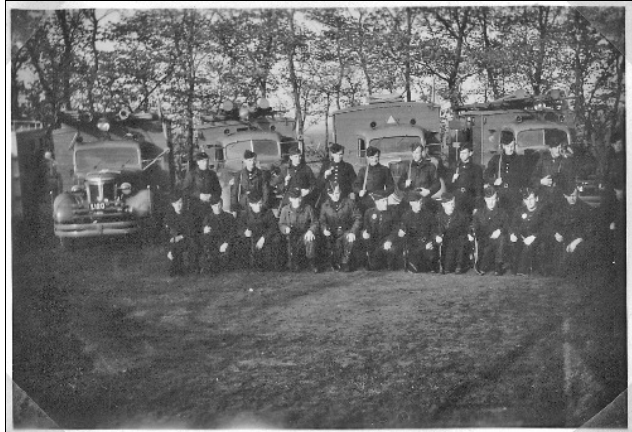
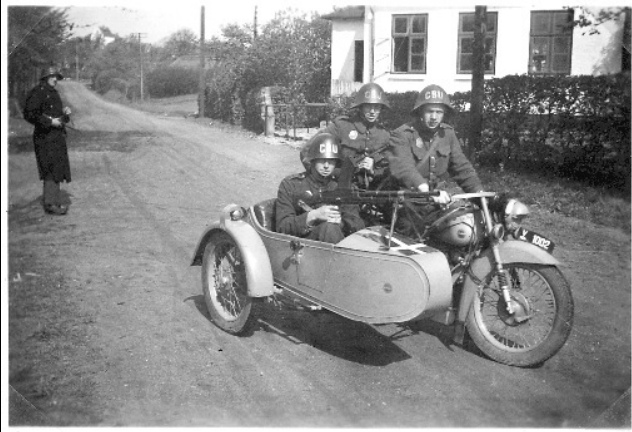
På et tidspunkt kom der en del flygtninge til Hobro, som var indlogeret på Teknisk Skole. Det blev CBU'ernes opgave at bevogte dem, for de måtte ikke komme uden for området, det var et ret kedeligt job. En dag blev jeg sammen med otte andre og en delingsfører sendt på bevogtning af nogle tyske depoter på vestkysten ved Vrist. Depotterne indeholdte våben og ammunition, møbler, tæpper samt lagner og lå vel en lille kilometer fra Vrist, hvor vi havde kvarter. Vi skulle stå vagt ved depotterne og afløserne skulle så gå langs stranden derud, for at holde øje med et minefelt. En nat blev der et forrygende uvejr og ud på natten blev telefonen tavs. Vi havde hørt i radioen, at bandede tyske soldater overfaldt våbendepoter langs vestkysten, så der var ikke meget mod tilbage. Vi fik et maskingevær stillet an i døråbningen, for at sælge os så dyrt som muligt. Ud på morgenstunden kom der liv i telefonen igen, det var ledningen, der var blæst ned. Senere fik vi at vide at alle de dejlige lagner og tæpper vi havde gået vagt ved, var blevet kørt til Karup flyveplads og brændt af. Det var et krav fra englænderne.

Selvom de næste billeder ser drabelige ud, blev der, i følge far, aldrig udvekslet skud med nogen. Der var dog stadig aggressive tyske grupper, der kunne slå til hvor der var noget at hente.

Når man har levet i 5 år med en geværmunding pegende mod en, er der vel ikke noget at sige til, at man flipper lidt ud, når man pludselig er den med våbnene.

Hobro alderdomshjem med røde kors markering, da det under krigen var inddraget til lazaret.

Gad vide hvor lang tid han fik lov til at hænge?

Efter kapitulationen bestod en stor del af arbejdet i, bevogtning af depoter og indsamling af efterladte våben og ammunition.
forladte og større ting

Både mindre

CBU mandskab forsamlet i anledning af at et eller andet var flyttet hjem.
Jeg fik aldrig at vide hvad.

Men også det kolonnen egentlig var uddannet til er dokumenteret.

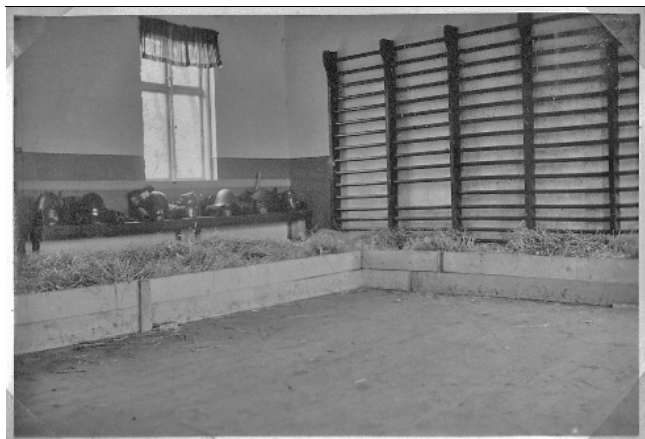
Her en gårdbrand, stedet ukendt.

Bemærk, en trist familie
mellem brandmænd og slanger.

En kort tid var kolonnen flyttet til Nørre Onsild forsamlingshus.

Der findes også en del billeder fra Karup flyveplads.

Af de 3 personer, kunne den midterste godt ligne en amerikaner
og manden til højre har CBU mærke på blusen.
En amerikansk B-17 Flyvende Fæstning, i baggrunden.

Så er vi til 4. juli fest i Rebild bakker 1945.

Kronprins Frederik (senere kong Frederik den IX) og kronprinsesse Ingrid deltog også.

Her er et par billeder fra tiden som murersvend i Svendborg, 1944.

Svendborg cykelklub holder rygepause.
Bemærk mørkelægning af cykellygter.

